

став для жителя Пугачівки О.К.Вишневецького до болю знайомим. Бо вчитується у ці рядки уже більш як півстоліття

"Здрастуйте, шановна Анастасія Арсенівна!

Ми, червоні слідопити, завжди бережемо пам'ять про тих, хто віддав своє життя за наше щасливе життєзаста. Пошлю Вам лист, що Ваш чоловік похований у братській могилі на території нашого колективного кладовища "1 Травня". Щовесни ми садимо квіти на цій могилі, кладемо вінки на святе місце..."

Такой лист дванадцять років тому прийшов у Пугачівку до п'ятикласниці Сутоцької середньої школи Вітебської області. Серце адресата він, звичайно, пронизав, привожив почуття, але не настільки, щоб впадати у відчай. Бо той, про кого йшла мова, не лежав у братській могилі, а був поруч - живим-здоровим.

А ось у далекому сорок п'яти році відчай таки потону в морі сліз. Від похоронки, що запроханим гостем завітала до Пугачівки. Її зміст був коротким і гострим, як вістря пістолета: "Вишневецький Олександр Каленикович. Вбитий на фронті 3-го червня 1944 року. Похований південніше 300 м від села Якубовщина Ліозненського району Вітебської області Білорусії. Начальник частини гв. ст. лейтенант Карпенко."

Найбільш од злої звістки не сказав, як не дивно, батьку. Такого сина-орла втратити завжди є щось печальніше у житті. А ось маленька Ліля досі не "побивалася" - у чотирьох роки вона ще не ро-

зуміла, що таке війна і смерть. В її уяву чітко вкарбувалася лише недавня картина: як батько прощається із мамою, як цілує її міцно притискає до грудей, як зникає за обрієм разом із дядьком Іваном, з котрим пішов на мобілізаційний пункт у Новини. Значить, він скоро на той обрій повернеться. Бо ж обіцяв...

А ось у дружини та матері були перемінливі відчуття - їм ніяк не хотілося вірити у страшний зміст похоронки. Але ж як не вірити, коли на Івана Дейнеку прийшло подібне повідомлення і, на жаль, воно підтвердилося. Врешті, коли сусіди навідалися, щоб поспівчувати непроханому непоправному горю, жінки відразу заперечили: "Не спішіть. Він не повинен загинути..."

Недарма кажуть: жіноче серце здатне відчувати на відстані. Не помилилося воно - прийшов солдат таки живим додому. Не йшов - летів на крилах до рідної Пугачівки. Ніби й не відчував під ногами дороги, ніби й не відчував болю від рани.

Можна лише уявити оту зустріч - очі в очі, коли забракло слів і тільки одна тиха мольба витала у піднебессі: "Боже, спасибі Тобі за спасіння". Навіть зараз, на відстані п'ятдесяти п'яти літ од цієї зустрічі, в Олександра Калениковича Вишневецького при споміні "здрігається" серце - не кожному ж бо дано таке пережити. І

біду, і радість водночас. Врешті, про те, що на нього у рідну оселю прийшла похоронка, Олександр Каленикович довідався не з вуст дружини, батька чи матері. Ще на під'їзді до Пугачівки зустрілися односельці, котрі повідали про лиховісну но-

атаку. Завдання стояло взяти ворога штурмовим криком, бо в кого, можливо, було декілька патронів у гвинтівці, а у більшості - жодного патрона. Отож, біжать хлопці на висотку, горланять несамоовито "ура" і один за одним спотикаються... об ворожі кулі. А на додачу німець ще й танки назустріч "кинув" - справжнє людське місиво вийшло. Лише декільком бійцям із всієї роти пощастило зостатися живими. Серед них - і Вишневецький.

Коли ж поховали полеглих у братську могилу, то вписали у цей чорний список і Олександра Калениковича. Тим часом поранений Вишневецький загоював рану у сусідньому лісі, куди відповз після кривавої боїни.

Потім, зрозумівши, що опинився між двома вогнями, почав шукати дорогу до своїх. Добрався до частини,

"А оцей орден мені найбільш дорогий," - часто, розклавши на столі нагороду, любить згадувати Олександр Каленикович. На цей раз спогадами ділиться перед дочкою Раїсою.

вину. Тим приємніше було з'явитися додому. З'явитися несподівано. З'явитися живим, у ролі переможця.

...А могло ж усе бути поіншому. Кинули роту необстріляним молодих вояків в

в якій воював, через декілька днів. А похоронка уже "пішла" до Пугачівки. Про неї ніхто і не сказав цілком солдату. Та й вертати її не збирався також ніхто. (Закінчення на 4 стор.)

На ниві освітянській

ЇХАВ З ЧЕЧНІ ПІДПОЛ

Злетілись з далекого житевого вирію випускники Млинівської середньої школи №1 1981 року на побачення зі своєю другою до-

во. Колишні учні Андрій Грива, Сергій Олійник, Ольга Кузнецова, Валерій Медвідь говорили про головне: школа завжди вчила їх любити свою землю, свою

ПОХИЛИЙ ПОЧЕРК "ПОХОРОНКИ"

*Здраствуйте, дорогая Анастасия Александровна!
Мы, красивые следим за бережно храним память
тех, кто отдал свою жизнь за нашу счастливое
детство, за нашу любимую Родину. Сообщаем
вам Валю, а может Валю уже известно, что ваш
сын похоронен в братской могиле на терри-
тории нашего колхоза „А.Мая“*

*Каждой весной мы сажаем цветы на этой
могиле, посадили аллею деревьев у памятника.
Каждый весно праздник возлагаем венки на эту
могилу, проводим митинги, чтобы посетить
наш брат Барцув. Нам пишут нам о своей жизни,
работе, отдыхе.*

*Давиданів!
Ждем Вашего скорого ответа
Наш адрес: Б.С.
Витебская область
Лозунский район
Ясковичинский
Сутковский с/пос.
Почта Б.С.*

(Закінчення. Поч. на 3 стор.).

Не лише один раз милувала доля О.К.Вишневецького. Часто він був за крок до смерті - і виживав на зло їй. Якось навіть ледве від своїх не потерпів...

Вночі піхота рила окопи. Нелегко давалася робота - грунт твердий, багато кореневищ від дерев. Та все-таки під ранок кожен з пі-

хотинців протитанкового рова зробив. По чотири метри завдовжки. По чотири завширшки. Два з половиною глибиною. Сидить кожен у своєму бліндажі. Не висовується. Бо команда була - загаїтися, а коли підуть ворожі танки, заманити їх у приховані копанки.

Коли почався бій, літаки із зірками замість того, щоб по ворожих окопах бомбити, по-

чали скидати бомби по своїх позиціях. Видно, сплутали координати. Хто зна, скільки тоді люду полягло! На фронті дані про втрати не прийнято розповсюджувати. Та й після війни про такі речі довго не мав права й слова сказати.

Лише зараз Олександр Каленикович "виліває" правду на чистоту. Мовляв, про війну рано чи пізно треба знати усе.

Про війну йому нагадують і численні нагороди. А ще більше - фронтова рана, яка зробила його інвалідом другої групи. І у теперішні вісімдесят п'ять літ вона добряче дошкуляє...

Є що згадати ветерану і про повоєнний час. Мирний і такий же тривожний. Бо доводилося Вишневецькому, перебуваючи на посаді голови сільської ради, часто між двох прав шукати істину.

А потім він сповна віддався улюбленій справі - агрономії. Більше двадцяти років очолював у місцевому господарстві городньо-садівничу бригаду. Вона "гриміла" славою на всьому округу. І врожаї овочів високими були, і селяни трудилися самовіддано й завзято, і нагороди від Києва Пугачівка мала. Тепер про ті славні часи як спомин зостався хіба що колишній колгоспний садок у Новинах, який уже і в найврожайніші роки родити не хоче.

А ось Олександр Каленикович зберіг потяг до улюбленої справи і по сьогоднішній день. Випишує навіть журнали по садівництву. Вирощує такі яблука, що ліпше меду тануть в роті. І сік смачний робить. І вино. А найбільше любить, коли навесні забуває цвітом садок.

Справжня краса - хоче радіти і жити на радість діючому світові, на радість діючому онукам, правнукам, котрі уже стільки, що й на пальці не злічити.

На жаль, покинула не тільки земну благодать дружина. Та в домі дідусь не один. Разом проживає і дописує в усьому онук Саша. Часто навідується діти, онуки, близькі та знайомі. Розраджують душу. Діти навпіл біль, смуток, тривога і від нинішніх життєвих гараздів, і від похилого ров'я, і від сумних похоронних звісток, які зберігають у домі як реліквію.

У світі уже так повелено казати: людина довго живе, якщо її вважали за людину, а вона не піддала

Гарний був сад у Новинах. На його фотознімку О.К.Вишневецький агроном теж нівроку.

смерті. Без сумніву, то Божо милість. Милість, і прожити славне життя тих, хто навечно залишився у братській могилі.

Євген ЦИМБАЛИ

тя наше...

АТИ, ЯКЩО НЕМА ЗАРПЛАТИ?

силь щодо своєчасної виплати заробітку, порушують законодавство про працю. У ст.43 Конституції України

200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (до 3400 гривень) з позбавленням права займати посади,